

A dramatic and dark photograph of a man and a woman. The man is shirtless and has blood smeared on his chest and arms. He is holding the woman's face with both hands, which are also covered in blood. The woman is wearing a red, lace-trimmed dress and has blood on her neck and chest. Her eyes are closed, and she has a pained or unconscious expression. The background is black, making the figures stand out.

E

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeli

POSOLSTVO

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Temní anjeli

POSOLSTVO

Emily D. Beňová

„To, kým som, jednoducho nedokážem zmeniť a jediná možnosť, ako sa s tým naučiť žiť, je vyrovnať sa s tým.“

Autor: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Andrea Jurčová
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-68-2

Nikdy som nebola úplne obyčajným človekom.
Aspoň nie takým obyčajným, akým boli moji rovesníci
a akým som si vždy priaťa byť.

1. Otvorená kniha

Volám sa Madison Williamsová, no všetci ma oslovovali ako *Madyne*. Keď sa začal písať tento príbeh, môj vek dosiahol dvadsaťdva rokov a žila som s babičkou v Sydney. Na mamu som si vôbec nepamätala, nemala som dokonca ani jej fotku. Vedela som o nej len to, čo mi vravela stará mama. Jej rozprávania sa za každých okolností končilo rovnako - mama jedného dňa proste zmizla a nikto o nej už viac nepočul.

A otec? O ňom babka vedela len zopár drobností. Vraj sa so ženou, ktorá ma porodila, spoznali v knižnici, kde pracovala. Ich vzťah trval sotva dva mesiace a babičke ho nikdy nepredstavila. Dokonca nepoznala ani jeho meno. Mama otca opustila, keď ma čakala. Či o mne vedel, to neviem, ale nikdy sa o mňa nezaujímal.

Babička bola úžasná bytosť, no občas som si myslela, že to v hlave nemá úplne v poriadku. Posledné mesiace zle spávala a mávala o mňa panický strach, niekedy to prechádzalo až do paranoje. Chvíľami desila aj mňa. Ak blúznila zo sna, zakaždým rozprávala o akýchsi studených neľudských bytostiach, ktoré nám chceli ublížiť. Často pri tom volala o pomoc. Kričala, že vidí krv, a prosila ma, nech ujdem, kým je čas. Snažila som sa ju upokojiť, že nič z toho neexistuje, že to bol iba zlý sen.

Svet bol krutý a plný nebezpečenstiev. Znepokojovala ma predstava, že na babkiných zlých snoch mohlo byť niečo pravdivé. Lenže mňa trápilo ešte niečo. Moje telo sa správalo divne. Priemerný človek potrebuje denne aspoň sedemhodinový spánok, mne stačili tri hodiny. A mala som aj iné „handikepy“, ktoré sa vymykali normálu.

Jedným z nich boli nevysvetliteľné bolesti. Premýšľala som, či to nie je niečo vrodené, nejaká porucha, ktorá sa objaví počas každého splnu a trvá iba jednu noc. Keby som verila na zúbkovú vílu a podobné nezmysly, uvažovala by som nad

lykantropiou, no logika jednoducho nepustila. Muselo to mať nejaké rozumné vysvetlenie, i keď na žiadne som zatiaľ neprišla.

Bolesť najprv začínala pod kožou, akoby mi do nej bodali stovky ihl. Postupne prechádzala žilami a pohlcovala zvyšok tela. Keď sa začal blížiť spln, pochytila ma panika, že znova budem musieť pretrpieť tú príšernú noc.

Neraz som pomyslela na smrť. Obklopovali ma však ľudia, ktorí mi boli oporou napriek tomu, že nevedeli o mojom súžení. Jeden z nich bol Hank, náš sused. Mal úchvatnú schopnosť získať si dôveru ľudí, hneď ako sa s nimi pustil do reči.

Ideálny partner pre mňa, teda podľa babičkiných slov. Nevedela som, ako na to prišla, no nemali sme na to rovnaký názor. Hank bol síce úžasný človek, skvelý kamarát a spoľahlivý kolega, no tam to končilo. Vo vzťahu s ním by som sa cítila ako s nevlastným bratom.

S babkou sme žili v okrajovej časti Sydney, ktorá bola povestná svojou kriminalitou. Ulica je ulica a ako taká je vždy najlepšou učiteľkou. Poznala som tam každú lampu, zákutie či sprejovú maľbu na stene budovy. Dokonca aj každého zlodēja či dílera, ktorý tam kedy zasmrdel.

Snívala som, že odtiaľ jedného dňa odídem na nejaké krajšie miesto a starkú vezmem so sebou. Často sme hrkútali o malom domčeku so záhradkou, nízkym bielym plotom a mačkou, ktorá by jej robila spoločnosť, samozrejme, v čase mojej pracovnej vyťaženia.

Ďalšou oporou mi bola Leslie Bleerová, spolužiačka zo školy a dobrá priateľka. Popravde? Jediná priateľka. Zatiaľ čo ona pracovala ako sekretárka v malej stavebnej spoločnosti, ja som drela ako čašníčka v starom zatuchnutom bare na predmestí.

Bol to najhorší pajzel v Sydney. Za iných okolností by som do takého podniku nevkočila. Bohužiaľ, bieda a zúfalstvo človeka prinútiť až do krajnosti. Veľmi ťažko by vás tu postretlo niečo príjemné. No ak by ste mali chuť poriadne sa

opiť lacným alkoholom, nechať sa okradnúť či zmlátiť na kašu, toto miesto na to bolo ako stvorené.

Čierny dingo dýchal nepokojom už na ulici a každý rozumný človek sa mu radšej okľukou vyhol. Našli sa však aj takí, ktorí vstúpili, či už pre neznalosť miestnych pomerov, pokúšanie osudu, alebo z obyčajnej zvedavosti. V takej chvíli som sa modlila, aby niektorý z podnapitých kunčaftov nevstal a nerozbil aj s návštevníkom celý bar.

Pracovať tu bolo nielen drsné, ale aj ponižujúce, a preto stará mama o Čiernom dingovi nič nevedela. Uverila milosrdnej lži, a tak si myslela, že obsluhujem v slušnej reštaurácii.

Aj Čierny dingo sa nazýval reštauráciou. Až na to, že tam varil umastený starigáň, ktorého výtvyry sa takmer nedali jesť, a obsluha sa neoháňala jedálnymi lístkami ani metličkou, aby zo stola zhodila omrvinky.

Môj život bol:

Nanič, kvôli práci čašníčky v takzvanej reštaurácii, kde bolo všetko tmavé, špinavé a smradľavé vrátane zákazníkov, ktorí nevedeli ani poďakovať. *Otrasný*, keďže som žila vo štvrti, kde hocaké neuvážené slovo mohlo znamenať problémy.

Ubíjajúci, brodiac sa z dlhu do dlhu, a *neznesiteľný*, pretože som veľmi túžila dosiahnuť niečo viac, ale vedela som, že na tomto otrasnom mieste budem tvrdnúť naveky.

Uspokojivý, pretože napriek drsným podmienkam som mala domov.

Povzbudivý, stále tu pre mňa bola stará mama a dvaja priatelia a príjemne *nevyspytateľný*, z času na čas sa udialo niečo nové, niečo bláznivé a podnecujúce.

Držala ma však nad vodou práve skutočnosť, že aj keby som tu zostala tvrdnúť do konca svojho nenaplneného života s ostatnými skrachovancami, predsa len budem širokoďaleko *jedinečná*.

Pri narodení mi do vienka vložili atypický dar, ktorý patril

iba mne a ktorý by mi ani tí najvychýrenejší zloději z našej štvrte neboli schopní vziať. Bol mojou neodmysliteľnou súčasťou a napriek tomu o ňom nikto nič netušil.

To som si aspoň myslela.

2. Dar od otca

V posledných dňoch bola starká ako vymenená. Vysedávala v hojdacom kresle v obývačke a neprítomne hľadela na televízor. Dnes sa dokonca ani nehojdala ako zvyčajne. Nevnímala ani to, že jej náročky prechádzam popred obrazovku.

Keď sa konečne pohla a uvedomila si, že som na odchode, celkom ožila. „Ty už ideš? To už je toľko?“

„O chvíľu je tu Hank, no nie som si istá, či pôjdem do práce.“

Starká sa zamračila. Nerozumela mi.

„Zdáš sa mi čudná. Ak sa necítiš dobre a chceš, aby som zostala...“

„Ale kdeže,“ zastavila ma. „V reštaurácii ťa potrebujú,“ usmiala sa a sťažka vstala. Kreslo sa rozkolísalo a na pár sekúnd upútalo moju pozornosť. „Len pokojne choď. Nič mi nie je.“

„Nezdá sa mi, že by si bola v poriadku. Vidím, že ťa niečo trápi. O čo ide? Ak sa niečo deje, mala by som to vedieť.“

„Naozaj sa nič nedeje, dcérka. Pokojne choď a so mnou si nerob starosti.“ Podopierajúc sa palicou ma obišla.

„Ako si nemám robiť starosti, keď vidím, že sa niečo deje. O čo ide?“ Nasledovala som ju do kuchyne. „Starká, chcem vedieť, čo ťa trápi, a nehovor, že nič, lebo to nie je pravda.“

Začula som zaklopanie na dvere. Prišiel Hank a to starkú zachránilo pred mojimi otázkami.

„Naozaj sa cítiš dobre?“

„Ale samozrejme.“

Vzdychla som si a prikývla. „Tak idem, no ešte sa o tom porozprávame. Jasnô?“

„Vedela som, že to povieš.“

„A čo čakáš? Posledné týždne chodíš ako mátoha. Najprv som si myslela, že ťa trápia kĺby, no je ti niečo iné. Chcem

vedieť čo, takže sa priprav na to, že až sa vrátim z práce, pozhovárame sa.“

„Ešte nie je čas na takéto rozhovory.“

Spozornela som. „Aké rozhovory?“

„Jedného dňa ti všetko poviem, ak to bude nevyhnutné.“

Ak to bude nevyhnutné? Ako to myslela?

Pozrela cez okno v kuchyni a pokrútila hlavou, akoby sa jej čosi znepáčilo. „Začína sa zmrákať. Nezabudni na dáždnik a už mu konečne otvor.“

Prepánajána, veď Hank stojí pred dverami!

Letela som otvoriť. Privítala som ho milým úsmevom. „Čauko.“

Jeho hnedé oči zablikotali nadšením. Bolo mi jasné, že ma rád vidí. „Ahoj,“ odzdravil a rukou si prehrabol tmavé vlasy, večne uhladené dozadu. Zmeral si ma pohľadom a nadvihol obočie. „Vyzeráš skvelo.“

„Ďakujem.“

„Môžeme ísť?“

„Len si vezmem bundu a dáždnik. Pod' dnu.“

Hank ochotne vstúpil, ticho za sebou zavrel dvere a ja som sa zatiaľ obliekla. Bol marec, čo v Sydney znamenalo začiatok zimy, a vonku začínalo byť chladnejšie. Stmievalo sa a oblohu v diaľke kde-tu preťal vzdialený záblesk.

„Dobrý podvečer, pani Williamsová,“ zvolal Hank z chodby, až celým domom zaburácalo.

„Vitaj, Hank.“ Starká mu vrátila pokrik v podstatne príjemnejšej hlasitosti a vykukla z kuchyne. „Dlho si u nás nebol na čaj.“ Podišla k nám a venovala mu akýsi podivný pohľad. Bol to presne ten druh pohľadu, ktorý v sebe nesie tajnú správu. „Začínaš ma zanedbávať, mladý muž,“ pohrozila úsmevne a Hank sa len usmial.

„Posledné dni som mal priveľa práce. Ale zajtra mám čas. Ak by som mohol... Rád prídem,“ uzavrel opatrne.

Nemusela som sa naňho ani pozrieť, aby som vedela, že pri poslednej vete sa spýtavo díval na mňa. Cítila som jeho napätý pohľad a nebolo mi to príjemné. Vedela som, že Hank

ku mne prechováva silnejšie city, a mne preto bolo trápne. Aj preto som nechcela, aby k nám chodil veľmi často.

„Príd'. Budeme rady, že, Madyne?“

Mala som chuť zanádať. Starká veľmi dobre vedela, ako neznášam, keď hovorí aj za mňa. V takých chvíľach mi zostávalo iba zo slušnosti prikývnuť. Nechcela som Hanka uraziť, preto som sa prinútila k úsmevu. „Určite.“

Tesne pred odchodom som starkú počastovala vyčítavým pohľadom a otočila sa späť k Hankovi. „Ideme!“ zavelila som a on prikývol. „Tak ahoj, starká, a zamkni sa!“ Schmatla som ešte dáždnik, Hanka za bundu na ramene a vytiahla ho von.

Vzduchom sa niesla vôňa blížiaceho sa dažďa a chystala sa pohltiť pach zvířeného prachu. Kráčali sme ulicou, ktorá ešte na pár minút patrila deťom tejto štvrte, a Hank prehovoril. „Aká bola dovolenka?“

„Zdalo sa mi, že som doma celú večnosť.“

Uchechtol sa. „Veď si mala len týždeň.“

„Asi budem vorkoholik.“

„Hádzam to nie je nákazlivé.“

Zasmiala som sa. „Určite nie.“

„A čo starká? Vyzerala dnes akosi bledo. Pohádali ste sa?“

„To vôbec nie. Niečo ju trápi, ale ani za svet mi to nechce povedať. Už niekoľko týždňov je akási divná. Lenže ona vždy opakuje, že je v poriadku.“

„A čo ak je?“

„Nie je. Vidím, že sa niečo deje, iba zatĺka. Vytáča ma to.“

„Možno ju len niečo bolí a nechce ťa tým zaťažovať.“

„Ja neviem. Možno. A čo Franco? Už varí lepšie?“ Naposledy náš nový kuchár v Dingu uvaril čosi, čo sa ani zďaleka nepodobalo na rybu na masle. Ešteže Suzannin Jack Russel bol ochotný zošrotovať všetko.

„Nie, varí rovnako odporne. Predvčerom mu prihorela

omeleta. Ešte vždy to tam zapácha.“

Vedela som si to živo predstaviť. Nič príjemné pre môj citlivý noštek. „Kde ho Suzanne vôbec našla?“

Hank sa zasmial. „To netuším.“

„Nejaké novinky?“

„Hmmm,“ zamyslel sa s hlbavým výrazom. „Máme nového hosťa.“

„Fakt?“ Takáto nečakane pozitívna správa vedela potešiť. V mojom živote nebolo veľa príjemných zmien, tobôž v pajzli, ako je Čierny dingo. Preto ma každá odchýlka od stereotypu vedela nadchnúť. „A žiadne bitky?“

„Ani ň.“

„Chceš tým povedať, že ten nový obišiel bez bitky? Ani monokel?“

„Nik sa ho ani nedotkol. Je to Suzannin nápadník. Teda, skôr je to naopak,“ spresnil so smiechom. „Podľa všetkého sa doňho zamilovala.“

Zamilovala? Vybuchla som do smiechu, až sa mi zatriaslo brucho.

„Netáram. Je to pravda. Hovorí len o ňom a zakaždým, keď vojde, príbehne k nemu a venuje sa mu ako nikomu inému. Akurát má smolu. On ju takmer nevníma.“

Suzanne bola našou šéfkou. Prsnatá tmavovláska s hnedými očami, plnými perami a na svoj vek výstredným štýlom obliekania. Na to, že mala dva roky po tridsiatke a bola skutočne pekná, sa správala ako pubertiačka. Ľahkovážna a skoro stále povrchná. A čo sa týkalo jej súkromného života? Nuž, poriadna pobehlica. Aj preto som pri slove *zamilovaná* tak vyprskla.

„Tá je zamilovaná možno tak do jeho peňaženky. Akoby si ju nepoznal.“

„Veď práve, že ju poznám. Ten týpek vôbec nevyzerá, že by bol bohatý, a aj tak sa oňho zaujíma. Vlastne pochybujem, či vôbec má nejaké konto. Je úplne obyčajný. Elegán, to musím uznať, no pripomína skôr jedného z nás než nejakého zbohatlíka.“

Z jeho pohľadu sa dalo vyčítať, že si ho práve predstavuje. Žeby sa Suzanne skutočne zamilovala? O tom som dosť pochybovala. Poznala som ju. Suzanne nedokázala milovať okrem seba žiadnu ďalšiu osobu a už vôbec nie chlapa bez peňazí. Taký pre ňu nemal žiadnu cenu. Ak nemala z chlapa čo vyťažiť, nezaujímal ju. Ak áno, ťažila, kým sa dalo, a ak už nebolo čo, odkopla ho.

„Pravdepodobne ju zaujal nejako ináč,“ hádal Hank.

„Tipnem si. Bol dobrý v posteli.“ Toto mohol byť tiež jeden z dôvodov.

„Určite by sa pochválila, keby už niečo bolo. Nevšíma si ju a ona je z toho na nervy.“

„Povedzme si úprimne, konečne niekto.“ Suzanne bola skutočná kráska a s mužmi to vedela. Preto bolo prekvapujúce, že ju niekto odmietol. Niežeby ma to tešilo, to nie, priala som jej len to naj, no aj tak som bola rada, že jej niekto konečne ukázal, že nemôže mať všetko, na čo si ukáže. „Možno je šarmantný.“

„Čo ti ja viem?“ pochybovačne sa zamýšľal Hank. „Nevyzerá zle, no nevyzeral, že by túžil po ženskej spoločnosti. Lepšie povedané, že by túžil vôbec po nejakej.“

„A čo keď je na chlapov?“

„Hahaha,“ rozosmial sa hurónsky. „Asi si začnem dávať pozor na zadok,“ rehotal sa ďalej.

„Neboj sa, ochránim ťa. S táckou sa viem obracať perfektne.“

„O tom nepochybujem,“ povedal pokojnejšie. „Nie, asi nie je ani teplý. Možno sa mu Suzanne iba nepáči. Ktovie? Je divný. Vždy si objedná čistú sódu a sedí celkom sám až do záverečnej. Nikdy s nikým nehovorí, a ako som si všimol, zákazníci sa mu vyhýbajú. Akoby sa ho báli. Aj preto budem rád, ak si ho nebudeš priveľmi všímať.“

„Vďaka za radu.“

„Vždy tam iba tak sedí a obzerá sa,“ pokračoval zamyslene. „Mám pocit, že tam na niekoho čaká.“

„Takže ďalší čudák, ktorý čaká na spasenie?“

„Veď k nám chodievajú len takýto.“

Prikývla som, lebo to bola smutná pravda.

Pred vchodom do podniku sme zastali a Hank otvoril dvere. Vstúpil ako prvý a ja hneď po ňom. Mojim nosom sa prehnal ťažobný krčmový puch a smrad po čomsi spálenom, zrejme vajíčok, ma ovinul ako tesný závoj. Vyhrávajúca rocková hudba, ktorá bola Dingovou neodmysliteľnou súčasťou, revala až tak, že nebolo počuť ani vlastné myšlienky. Tak nahlas tuším ešte nikdy nebola. Vzápätí sa však stíšila a od baru nám zamávala Suzanne.

„Vitaj späť, Madyne.“ Práve utierala opláchnuté poháre a z jej cigarety, tlejúcej v popolníku na pulte, sa v jemných špirálach vznášal kúdolček dymu. Červené a modré svetlá nad pultom farbili jej solárkom opálenú pokožku a jej havraním vlasom vdychovali zvláštny bordový nádych.

„Ahoj,“ odzdravila som a prešla k nej za bar, aby som sa tam zložila.

„Aká bola dovolenka?“

„Fajn. Ako ste sa tu mali vy?“

„Ušlo to, no dosť bolo rečí. O chvíľu začnú prichádzať naši *ctení* hostia a ešte nie sú poskladané stoličky,“ pripomenula a vzala si zapálenú cigaretu.

Bar sa naplnil neuveriteľnou rýchlosťou, no zjavne to nebolo nedočkavosťou zákazníkov, ale počasím, ktoré sa každou minútou zhoršovalo. Starká mala predsa len pravdu, keď vravela, že bude pršať, pretože tesne po deviatej sa spustil taký hustý lejak, že sa do baru prišiel schovať aj zamilovaný pár. Usadili sa na barové stoličky a objednali si ovocný čaj. Hnedovlasá žena zhruba v mojom veku si kúpila aj balíček žuvačiek a privinula sa k mladíkovi, ktorý vyzeral byť o dosť starší než ona.

Suzanne sa tešila, že sme takí plní, a ja som si začínala zúfať od bolesti, ktorá pochytila moje nohy rýchlo a nekom-

promisne. Bolo takmer desať hodín, bar praskal vo švíkoch a vonku stále vyčínala búrka. Podnapití hostia boli čoraz drzejší a ja som každou ďalšou sekundou strácala trpezlivosť.

Prekontrolovala som si objednávku a Hank mi zatiaľ pripravoval nápoje. Suzanne už celú hodinu postávala za barom a zízala na dvere, akoby sa ich snažila otvoriť pohľadom. Až som sa nad tým pousmiala.

„Odskočím si,“ povedala zrazu a vstala z miesta. „Hneď som späť,“ dodala ešte a prešla okolo nás ako mátoha.

Hank zavrtel hlavou a zasmial sa.

„Všimol si si, kam celý čas pozerá?“

„Na dvere,“ povedal a oprel sa rukami o pult. „Asi čaká na toho chlapíka. Riadne jej pomotal hlavu.“

To sa jej ozaj nepodobalo. „Rada by som ho spoznala.“

Hank pokrčil čelo, akoby nerozumel, a pritom to bolo celkom jasné.

„Chlap, ktorý ukradne Suzanne všetky myšlienky, musí byť buď hriešne pekný, alebo neveriteľne zazobaný.“

Môj kolega kývol hlavou a zvažoval, čo som povedala. „To prvé... Nie som na chlapov, no musím uznať, že má niečo do seba. O tom druhom dosť pochybujem.“

Zamrkala som. „Prečo?“

„Uvažuj,“ pobádal ma. „Prišla by si sem, keby si mala peniaze?“

Porozhliadla som sa po podniku, ktorý nevyzeral ani trochu luxusne, a moja tvár sa skrivila znechutením. „Máš pravdu. Mať peniaze, nevstúpim sem ani náhodou.“

Dvere zarachotili znova. Vstúpili dvaja mladíci, ktorých som dobre poznala. Boli známou firmou z blízkeho okolia. Všetci ich poznali pod prezývkou Bieli gangstri, čo ich skutočne veľmi dobre vystihovalo.

Schmatla som pripravené nápoje a vykročila medzi stoly, aby som obslúžila. Pozbierala som prázdne poháre a fľaše a zastavila sa aj pri stole s dvoma *známymi*. „Čo vám prinesiem?“ mrkla som na nich.

„Dve veľké pívá a dvakrát biely rum,“ objednal jeden

z nich a prižmúril oči, akoby ho na mojej tvári čosi zaujalo.

„Ešte niečo?“ spýtala som sa akože ochotne. Dvere na podniku zatrepotali znova.

„Ja ťa poznám,“ povedal zrazu mladík sediaci ďalej odo mňa a mávol pred sebou rukou. „Jasné. Poznám ťa.“

„Isteže. Chodíš sem celkom často. Takže dve veľké pivá a dvakrát biely rum. Hneď to bude,“ uzavrela som a pohla sa k odchodu, keď ma ten, čo bol bližšie ku mne, zrazu schmatol za predlaktie.

„Nie, nie. Spomínam si. Si tá baba z uličky.“

Áká baba? „Pusti ma!“ zavrčala som nepriateľsky. Hneď bol pri mne Hank, odhodlaný okamžite konať.

„Buď ju pustíš, alebo ťa vyrazím cez zavreté dvere,“ zagánil zúrivo a mladík stuhol. Tuším, že si v duchu zrátal svoje a Hankove kilá, pretože ma bez slova pustil a zdvihol ruky na znak mieru.

„V pohode, kámo. Len sme sa zhovárali,“ vyhlásil a oprel sa na stoličke. Zrazu bol krotký ako baránok a Hank ma ťahal späť k baru.

„Si v poriadku?“

„Jasné, že som. O nič nešlo.“

„Čo od teba chceli?“

„Táral niečo o tom, že som nejaká baba z uličky. Zjavne si ma s niekým splietol. Poznáš týchto ožranov. Vždy niečo tárajú. O nič nešlo.“

„Ak by na teba ešte raz niečo skúšal, vykopnem ho von.“

„Pokojuje, ale podľa mňa si už netrúfnu.“

„To by som im aj radil. Čo si vlastne objednali?“

„Pivá a biele rumy. Ako vždy. Musím bežať. Prišiel niekto ďalší.“

Hank prikývol a ja som sa pobrala k ďalším stolom, aby som vymenila popolníky a obslúžila ďalšieho zákazníka.

Zaplnila som tácku keramickými miskami s ohorkami cigariet a hneď na to prešla k osamotenému mladíkovi. „Čo prinesiem?“ zopakovala som otrepanú frázu a pohľadom som preletela popolník s obitým okrajom. Ten musel ísť do

koša. Pre istotu som letmo prekontrolovala aj zvyšné, aby som vedela, koľko ich pôjde do odpisu, a muž medzitým odpovedal.

„Poprosím vás sódu. Pol litra.“

Sódu?

Tajný cititeľ Suzanne!

Zdvihla som zvedavý pohľad od podnosu. Chcela som vedieť, čím tento muž Suzanne tak uchvátil. Predstavovala som si ho všelijakého, plešatého aj pupkatého, no to, že zbadám stelesnenie krásy, som nečakala. Chvíľu som len stála a zízala naňho. Úplne som prepočula, čo si objednal.

Jeho tvár bola bezchybná, mal krásne krojené pery a havranie vlasy sa mu pod kvapkami dažďovej vody leskli. To, čo ma však kompletne odrovnalo, boli jeho oči. Modré ako nebo na pravé poludnie. Jeho pohľad ma obral o všetky myšlienky, mal hypnotizujúcu silu. Už som sa nedivila, že z neho bola Suzanne tak mimo. Veď aj ja som ledva dýchala.

„To máte šošovky?“ vyletelo mi z úst a on sa zarazil.

„Nie.“

Och. Spamätala som sa a zavrela hlavou. „Prepáčte, ja len že som také dúhovky ešte nikdy nevidela.“

„Prineste mi, prosím, tú sódu.“

„Iste. Hneď to bude,“ zamumlala som a podala mu utierku, aby si ňou utrel vlhkú tvár. Lenže on sa uhol. Bol mojím gestom prekvapený, možno pomýlený. „To je na tvár. Je čistá, nebojte sa.“

„Ďakujem, ale to nie je potrebné.“

„Ja nehryziem,“ podotkla som pobavene a on sa uškrnul.

„Ja áno,“ povedal pokojne a široko sa usmial, až sa mu zaligotali zuby. V líčkach sa mu objavili také čarokrásne jamôčky, že keby tam ostali trocha dlhšie, pravdepodobne by som mu hneď sľúbila doživotnú vernosť.

Zasmiala som sa. „Lenže ja sa nebojím,“ vyhrýkla som trochu koketne, čo sa mi podarilo ani neviem ako, a on sa znova pousmial. Vzal si ponúkanú utierku a poďakoval úklonom hlavy.

Kým som sa ja s táckou vzd'alovala, pretrel si tvár a zrazu stuhol, akoby si na niečo spomenul. A asi to nebolo nič príjemné, lebo hneď na to sa zamračil ako čert a zovrel utierku tak silno, akoby ju chcel rozdrviť. Zapochybovala som, či som utierky nepoplietla a náhodou mu nedala špinavú. Srdce sa mi rozbúšilo ako o život.

„Stalo sa niečo?“ zháčil sa Hank, ktorý bol zrazu pri mne.

„Nič, ja len...“ Znova som pozrela na mladíka v rohu a dúfala, že mi aspoň niečo naznačí. Lenže ďalej na mňa iba zúri-vo hľadel, akoby som mu strašne ublížila. Možno tá prekliata handra skutočne páchla za alkoholom. Čosi také by nahnevalo aj mňa, ale nie až tak, aby som vinníka chcela zabiť.

„Madyne, čo je? Si v pohode?“ Hank si znova vynucoval moju pozornosť. „Necítiš sa dobre?“

„Nie. Som v pohode,“ zaklamala som a ešte raz sa pozrela na mladíka, no už bol preč. Ani som nepočula buchnúť vchodové dvere. Jediné, čo po ňom zostalo, bola tá nešťastná utierka.

„Už odišiel,“ ozval sa Hank celkom pokojne. „Ten chlapík sa mi nepáči, snaž sa ho ignorovať.“

„Videl si tie vražedné pohľady? Dokelu, asi som mu dala špinavý ručník.“

„To je jedno. Snáď sa už nevráti.“

Moje prvé kroky viedli do kúpeľne, tak ako každé ráno predtým. Hlavu som mala plnú neznámeho muža, ktorý ma uchvátil rovnako ako Suzanne. Netušila som, čo bol zač, no bola som si istá dvoma vecami. Určite nepatril do našej štvrte a tá utierka bola v poriadku – skontrolovala som ju, keď odišiel.

Vyčistila som si aj zuby a natiahla sa po hrebeň. Letmo som sa skontrolovala v zrkadle a div mi nezabehlo. Oproti mne stála žena s nádhernými plavými vlasmi a šokovaným výrazom. Srdce sa mi rozbúšilo ako šialené.

Neveriacky som si oboma rukami pozhrňala vlasy dopredu, aby som sa na ne pozrela zblízka, a obľal ma pot.

Moje vlasy nikdy nevyzerali tak zdravo ako dnes a ešte nikdy neboli také jemné. Predtým pripomínali inštalatérske konope, no teraz... Akoby mi s nimi nejaký kaderník urobil zázrak. Lenže ja som u žiadneho nebola. Nerozumela som tomu, čo vidím. Prehodila som si vlasy späť dozadu a natočila sa, nech vidím, ako mi ležia na chrbte, a zažila som ďalší šok. Vlasy mi nielen ožili, ony mi za noc dokonca podrástli o dobrých desať centimetrov. To predsa nebolo možné. V jemných vlnách mi siahali až k zadku a leskli sa ako pravé zlato. Naprázdno som preglgla a poštipala sa na ruke.

Naozaj som nesnívala.

V panike som na sebe skontrolovala všetko, čo sa skontrolovať dalo. V tvári som bola stále rovnako bledá, aj kruhy pod očami patrili mne, všetko ostatné bolo ako predtým, no vlasy... tie vlasy neboli moje.

Vybehla som z kúpeľne a trielila do kuchyne, kde postávala stará mama. Práve popíjala svoju rannú kávu, a keď ma zbadala, skamenela. Aj ona si ten rozdiel všimla.

„Madyne,“ šepala bez dychu. Vyzerala, že sa jej o chvíľu urobí zle. Rýchlo som k nej priskočila a pomohla jej sadnúť si.

„Starká, je ti zle?“

„Nie, len...“ zavrtela hlavou a znova si ma zdesene prezrela. „Myslím, že je čas vyložiť karty na stôl,“ povedala s desivou vážnosťou a mne bolestivo stiahlo žalúdok.

„Ako to myslíš? Ty vieš, čo sa so mnou robí?“

Prikývla, no mne takáto odpoveď nestačila.

„Tak hovor!“

Babičkiné oči sa zaleskli slzami a pery sa skrivilili žiaľom. Šálka v jej prstoch ticho zacinkala. Roztriasli sa jej ruky a mne z pohľadu na jej úzkosť stislo srdce. Položila svoj čaj na stôl a znova sa na mňa pozrela. „Verila som, že sa to nestane. Dúfala som, že...“ Povedala to takým záhadným a sklama-